

Necrologies

Membres numeraris

Jordi Sans i Sabrafen

(28.06.1933 - 09.12.2004)

El senyor Jordi Sans era doctor en medicina. Havia nascut a Barcelona l'any 1933. Era un metge pràctic i teòric, internista, i s'havia especialitzat en hematologia i oncologia. Va ocupar diversos càrrecs en alguns dels hospitals del país. Va ser deixeble directe del senyor Pere Farreras, creador de l'Escola d'Hematologia de Barcelona. Va treballar a la Creu Roja i a l'Aliança. Posteriorment fou assessor senior de l'Hospital del Mar.

Des del punt de vista de la seva especialitat, va publicar més de dos-cents cinquanta treballs i, en col·laboració amb altres especialistes, una trentena de llibres, dels quals *Manual de quimioteràpia antineoplàsica* i *Hematologia clínica* (cinquena edició en preparació i llibre de text en moltes facultats de medicina) són els més importants.

Va ocupar diversos càrrecs, entre d'altres, fou vicepresident de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques i, des de feia un any, era president de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona.

Va esdevenir membre de l'Institut d'Estudis Catalans l'any 1994, adscrit a la Secció de Ciències Biològiques, on va poder continuar demostrant els coneixements que tenia

en les seves especialitats i posà en relleu la seva estima pel país i molt especialment per la llengua.

La Secció de Ciències Biològiques ha publicat dues de les conferències importants que el senyor Jordi Sans havia pronunciat a l'Institut: «On som i on anem al cap de mig segle del tractament químic de les malalties neoplàsiques» i poc després «L'exercici de la medicina entre la mort inevitable i la recerca de la immortalitat», les dues del 2000.

Voldria posar en relleu la seva labor en els plens i en la Secció en favor de la llengua. En aquest sentit, va publicar, com a monografia de la Secció de Ciències, en el número 17, un llibre extraordinari titulat *L'evolució de l'ús del català en medicina a Catalunya durant el segle XX. El llarg camí d'una bella i expressiva història*, i, com vostès saben, havia participat d'una manera molt activa en molts debats en aquest Ple. Val a dir que ell va ser realment l'impulsor de la declaració que l'Institut d'Estudis Catalans va fer l'abril de 2002 sobre la llengua catalana a la Unió Europea. I finalment, va formar part de la Comissió, encapçalada pel vicepresident Salvador Giner, que va redactar el document *L'ús social de la llengua catalana*.

Hem perdut un gran company —estic segur que tots vostès comparteixen el meu sentiment—; un company que estava en plena productivitat i que, paradoxalment, en pocs mesos se l'ha endut una malaltia contra la qual ell tant havia lluitat i que, val a dir-ho també, ha suportat durant aquests mesos d'una manera exemplar. Que descansi en pau.

Text llegit pel senyor Josep Laporte i Salas en el Ple del dia 13 de desembre de 2004